

- 2) Jeżeli, zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał w odpowiedzi na pytanie pierwsze, z prawa do odesłania wnioskodawcy do bezpiecznego państwa trzeciego można korzystać również po przekazaniu dokonanym zgodnie z procedurą dublińską:

Czy wykładni art. 3 ust. 3 rozporządzenia Dublin III można dokonywać w ten sposób, że państwa członkowskie mogą również skorzystać z tego prawa w przypadku, gdy państwo członkowskie dokonujące przekazania nie zostało w trakcie procedury dublińskiej poinformowane o konkretnym przepisie krajowym dotyczącym wykonywania tego prawa lub praktyki stosowanej przez władze krajowe?

- 3) Czy wykładni art. 18 ust. 2 rozporządzenia Dublin III można dokonywać w ten sposób, że w przypadku wnioskodawcy, który został powtórnie przejęty na podstawie art. 18 [ust. 1] lit. c) tego rozporządzenia, procedura powinna być kontynuowana na etapie, na którym została przerwana w trakcie poprzedniej procedury?

(¹) Dz.U. 2013 L 180, s. 31.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Frosinone
(Włochy) w dniu 5 stycznia 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Paoli Tonachella**

(Sprawa C-8/16)

(2016/C 090/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Frosinone

Strony w postępowaniu głównym

Paola Tonachella

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, uzupełnione w szczególności w świetle zasad zawartych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości [C-72/10] z dnia 16 lutego 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi krajowemu przewidującemu obowiązek nieodpłatnego zbycia prawa do korzystania z materialnych i niematerialnych składników majątku stanowiących przedmiot prawa własności, wchodzących w skład sieci służącej do zarządzania punktami przyjmowania zakładów wzajemnych, z chwilą zaprzestania działalności z powodu upływu okresu, na jaki udzielono koncesji, lub na skutek decyzji o wygaśnięciu lub cofnięciu koncesji?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 12 stycznia 2016 r. – Oussama El Dakkak, Intercontinental SARL/Administration des douanes
et droits indirects**

(Sprawa C-17/16)

(2016/C 090/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oussama El Dakkak, Intercontinental SARL

Strona pozwana: Administration des douanes et droits indirects

Pytania prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 z dnia 26 października 2005 r. ⁽¹⁾ i art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 z dnia 15 marca 2006 r. ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego przebywający w strefie tranzytu międzynarodowego lotniska nie podlega obowiązkowi złożenia deklaracji wynikającego z art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 z dnia 26 października 2005 r., czy też – przeciwnie – w ten sposób, że obywatel ów podlega temu obowiązkowi w związku z tym, że przekroczył on granicę zewnętrzną Wspólnoty na przejściu granicznym w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 z dnia 15 marca 2006 r.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz.U. L 309, s. 9).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-30/16)

(2016/C 090/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 2006/126/WE ⁽¹⁾, ponieważ nie dokonała transpozycji w pełnym zakresie art. 4 ust. 1 i ust. 3 lit. b), art. 4 ust. 4 lit. d), f) i h), art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niezbędne przepisy należało uchwalić i opublikować do dnia 19 stycznia 2016 r. i stosować od dnia 19 stycznia 2016 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie), Dz. U. L 403, s. 18.
